

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): oversat med Forandring og Tillæg af P*** ;
[med Forord af Otto Tønsberg].
Titel | Title: Incle og Yaricko : et Sørgespil i tre Handlinger
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Johan Rudolph Thiele,
1780
Fysiske størrelse | Physical extent: 70 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

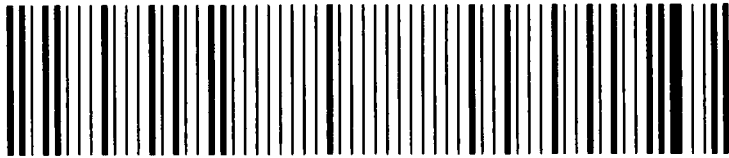
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 113 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00844 X

+ REX

Incele og Varietè.

Et
Sørgespil
i
tre Handlinger.

Oversat
med Forandring og Tillæg
af
P * * *.

Kjøbenhavn.
Trykt hos Johan Rudolph Thiele
1780.

Lil

Herr

Lieutenant V.

Høistærede Ven!

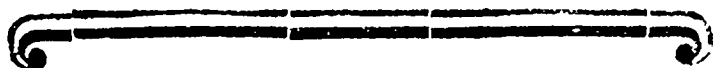
De see her Deres Oversættelse af
Incle og Varicko. Forundre
Dem ikke, at den uden foregaaende
Tilmeldelse er kommen for Lyset; den
fortiener at læses, og de upartiske Læ-
seres Biefald tør jeg forsikre Dem, de
andre — veed jeg, er Dem ligegyldigt.
Jeg imodtog vel dette Stykke under
den Betingelse, at skulle forandre og
behandle det efter min Overbeviisning

til Brug for Theatret; men da jeg nærmere erfarede, at Stykket fra min Haand ikke kunne tage imod nogen Forbedring, har jeg allene, for ikke aldeles at tilfidesætte min Vens Begiering, giort nogle faa Forandringer, som De selv vil tilstaae ere meget ubetydelige; maae de imidlertid være stemmende med Deres Smag, skal det fornøie

Deres

Ven,

Otto Tønsberg.

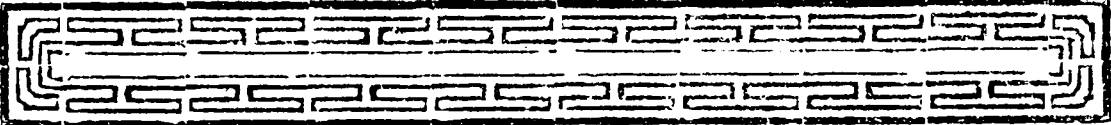
Nærværende Stykke kan, efter den egentlige Forstand, just ikke ansees som en Oversættelse; thi deels har jeg udeluft, deels tillagt et eller andet Træk, som jeg fandt at kunne være Stykket til Fordeel. I Henseende til Naricko er Karakteren ganske forandret. Efter Original-Texten skulle hun tilsidst vise sig haard mod Ince; men da hun fra Begyndelsen er kiendt fra en meget sømfulde Side, syntes mig, at et Billede af en bestandig Edelmødighed bedre kunne være passende paa hende, end Haardhed, hvilket Forhold, jeg troer, enhver uskyldig Elskerinde, som befandt sig i samme Omstændighed som vor Naricko, vil underskrive. En haard Opførsel af Naricko under hendes Tilstand skulle neppe gjøre saa behageligt et Indtryk paa Tilskueren, som denne uskyldige Blødhertighed, der altid er det smukke Kvinne mere eiendommelig.

Personerne:

- En Bort, hvor Fremmede losere.
- Uncle, en ung Riobmand fra London.
- Jacob, Uncles Diener.
- Belvedere, Uncles Ven.
- Stesley, Uncles Broder.
- Elisabeth, Uncles Forlovede.
- Clementine, Elisabeths Søster.
- Yaricko, en Amerikanerinde.
- En Slavehandler.
- En Slave.

Skuepladsen er i Barbados.

Første Handling.

(Theatret forestiller en aaben Plads ved et Værtshuus.)

Første Optrin.

Bårten, Incle, Jacob.

Bårten.

Min Herre! jeg har ofte sat mig for at vilde spørge Dem om Deres Navn, heder De ikke Incle?

Incle

(i en forbitret Tone).

Hvem har sagt Eder det?

Bårten.

Forlad mig, mig er for nogen Tid siden leveret et Brev, med Begiering, at ville erkjendige mig, om her til Barbados skulle ankomme en engelsk Kiebmand af dette Navn.

Uncle

(forundret).

Hvorfra er da dette Brev?

Wårten.

En Herre, som nyelig er ankommen her, har bragt det med sig fra London, og her er det.

Uncle

(seer paa Brevet).

Ja — mit Navn er Uncle. — Lad mig være allene.

(Han tager i det samme Brevet med Brede, og i en Hast brækker det).

(Wårten gaaer).

Uncle

(læser Brevet).

”I dette Dieblif erfarer jeg, at det Be-
 ”tydeligste i dit Huus forrige Nat er bortstiaa-
 ”et, jeg beklager Dig; men haaber, at Du
 ”ved riigt Bytte i America tredobbelt har er-
 ”stattet dette Forliis: jeg ønsker Dig Lykke der-
 ”til, og venter Dig med Utaalmodighed, da jeg
 ”alletider er og forbliver

Din tro Ven
 Sorogoud.

Har

Har da den grusomme Himmels allene forundt mig Livet, for at skulle ende mine Dage i Fattigdom, til Spot og Skam for hele Berden — Ulyksalige Tidende! Hvorfor ned slog ikke Lynilden disse Helvedes Lyve i Afgrunden? Hvorfor forsvandt ikke ved Troldoms Kraft dette forbandede Brev? O, at jeg var bleven begravet under Havets Bølger, eller overgivet til de Wildes Graadighed!

Jacob.

Herre! hvilken forfærdelig Tale! Kan det fortryde Dem at være undgaaet to forfærdelige Livsfarer?

Tinele.

Gaae fra mig, siger jeg, havde du styrket mig i Havet, havde du dræbt mig, da jeg ubetænksom undløb de Wildes Hænder, da havde tusinde Belønninger ikke været nok for din Begierning, nu derimod vil jeg endog ansee dig selv som min Morder.

Jacob.

Om De af Brede ikke kan føle Dem selv, saa tænk dog paa Deres ædelmodige Befriere Naricko, og Deres kiere Elisabeth.

Tinele.

Uncle.

Gie og gaae.

Jacob

(for sig selv).

O fordømte Gierrighed! hvorledes har det dog været mueligt, at saa affkyelig en Karakter som min Herre har kunnet besnære saa fromme Gemytter som Elisabeth og Varricko? — Men jeg veed, hvor modbydelig min Nærværelse er ham, jeg maae gaae, for ikke at giøre ham reent fortviled.

(Han gaaer.)

Andet Optrin.

Uncle, Belvedere (paa det inderste af Stuepladsen, uden at sees af Uncle.)

Uncle

(allene).

O Skæbne! o Tilfikkelse! hvorfor raser I blant os Mennesker? Grumme Forsyn! har du begavet os med Fornusten, for ikke at leve i større Pragt, end Dyrene, som krybe paa Jorden. — Dog! Nogle skienker du Guld i
Dver-

Overflødighed, Americas Rigdom udbreder du for dem, som have Mod til at forlade deres Fædreland, rige sender du dem tilbage, for at kunne med Glæde aagre med deres Skatte; heel rørt af et saadant Inffkeligt Tog opmuntrede Begierligheden mig ligeledes at søge efter Amerikas Rigdomme. Jeg sammendynkede allerede i Lanterne Guld og Edelstene, jeg gjorde Regning over Kapitalen og Renten; men, o igiennemtrængende Smerte! Stormvindenes gruelige Hvirvel, de barbariske Uhyrer, der dræbte mine Staldbrødre, og en affkyelig Flugt til en skræksom Skov for disse Vanskabninger, gjorde mit ædle Foretagende ganske til Intet. Skal jeg da være Rigdom uværdigere end andre? Skal jeg som en Trængende krybe forbie de Stores Palladser? O Forsyn! Men — hvorfor vil jeg bebreide Forsynet? Der er intet Forsyn til. — Jeg skulle komme tilbage til London uden Midler — jeg skulle i denne Tilstand fremstille mig for Elisabeth, og derved maaskee forspilde den Lykke, som jeg ved Foreening med hende allerede har gjort Regning paa; nei før —

Bel-

Belvedre

(Som imidlertid har nærmet sig ham).

Ach Tuncle! jeg har hørt dine billige
Klagemaal.

Tuncle.

Hvorledes — Belvedre! Du er her.

Belvedre.

Ja Tuncle! jeg har allerede i Gaar erfaret
din Ankomst — og nu kommer jeg —

Tuncle.

For at spotte min Skiebne?

Belvedre.

Nei — for at beklage dine mislingede
Bestræbelser.

Tuncle.

Vel da, Belvedre! Du har tilforn væ-
ret min Raadgiver i mine Ulykker, opsig
nu Midler, for at erstatte det Tab, som de
vrede Guder har tilskicket mig. Men Him-
mel! hvem seer jeg der komme?

Belvedre.

Det er Stejley din Broder, og Elisas
beth din Forlovede. En Utaalmodighed over
dit

din lange Udeblivelse har bevæget dem saavel-
som mig til at ile dig her i Møde paa Bar-
bados, hvortil vi vidste, at du havde bestemt
den Rigdom, som du ønskede at forhverve dig
i America.

Incle.

Kom — lad os gaae bort, førend de faae
os at see; min nærværende Tilstand tillader
mig ikke nu at tage imod dem.

(De gaae bort.)

Tredie Optrin.
Stejlen, Elisabeth.

Stejlen.

Ja visselig, deiligste Elisabeth! vil min Bro-
der være henrykt af Glæde, naar han seer
Dem, og erfarer, at De ilede ham i Møde,
for at omfavne ham. — kielne Kysse vil gvale
Ordene. —

Elisabeth.

Ja! og endnu frydefuldere vil hans bedste
Broders Ankomst være ham — dog jeg frygter.

Stej-

Stejlen.

Howdan — Har De nogen Mistanke?

Elisabeth.

Nei! men Angest og Anelser qvæler mig, jeg frygter —

Stejlen.

O! da De sikkert veed, at min Broder er undgaaet det brusende Havs Grumhed, saa maae ingen Angest mere ængste Dem. — Det er maaskee en blot kierlig Længsel efter at omfavne ham, der er Aarsag til disse Anelser.

Elisabeth.

Det kan maaskee være, jeg veed ikke selv, hvad det er for en Bedrøvelse der bemestrer sig mit hele Sind. — Kom lad os gaae herfra igien! jeg er ikke nu i Stand til at tage kierlig nok imod min Elsker. — Dog nei — vi vil søge ham op, jeg vil tvinge mig; i hans Arme maae al Angest forsvinde.

Stejlen.

Ja hans overmaade Glæde skal snart overvinde Deres Mistanke.

(for

(for sig selv.)

O! hvor forunderlige ere vi ikke, i det vi ofte ved selv opdigtede Griller forbittre os de sødeste Fornøielser.

(De gaae bort.)

Fjerde Optrin. Incle, Belvedre.

Incle.

Nei! — jeg vil skiule mig, og ikke see dem igien, førend jeg er i saadan en Stand, at jeg kan gjøre mig' et fast Haab om Elisabeths Rigdom.

Belvedre.

Giv dig tilfreds, Incle! de Midler, som i Nød foragter alle Farer, skal gjøre dig lykkelig, og beskierme dig imod Forsynets truende Brede.

Femte Optrin. De Forrige, Bårten.

Bårten
(til Incle).

Min Herre! her er Een som begierer at tale med Dem!

Incle
(for sig selv).

Det er uden Tvivl Paricko; jeg maae gaae førend Belvedre faaer hende at see. (til Bårten) Det er godt, jeg kommer strax. (til Belvedre) Bliv her Belvedre! jeg kommer paa Diebliffet tilbage.

(Bårten og Incle gaaer).

Belvedre
(allene).

Sandelig jeg beklager hans Skiebne, og jeg beklager mig selv, som er reist saa lang en Wei, i Haab at ville gjøre min Lykke ved Incle. Dog — mon jeg ikke er flog nok til at udgrunde de bedste Raad, og derved Himlen til Trods at see os begge i en anden Tilstand.

(Han gaaer frem og tilbage og grunder.)

Siette

Siette Optrin. Tuncle, Belvedre.

Tuncle

(forvirret med en Dolk).

Hun — den ulykkelige, skal nu ogsaa være dette grusomme Redskab, der skal forspilde min videre Lykke med Elisabeth. O, denne Dag! jeg haaber den skal være den sidste, hvori jeg skal plages.

Belvedre.

Tuncle! hvad er paa Færde?

Tuncle

(for sig selv).

O! mon jeg ikke har forraadt mig ved at nævne hendes Navn!

(til Belvedre:)

Ach, Belvedre! det skrækkelige Bud der bragte mig Brevet om disse forbandede Tyve, har sat mig i den yderste Angest ved den Efterretning, at den største Deel af mine Brevskaber ere faldne i mine arrigste Fienders Hænder. Tag denne Dolk, Belvedre! gjør en Ende paa en Ulyksaliges Liv — nægter du mig dette?

(Han vil stikke sig.)

Belvedre

(river ham Dolken af Haanden).

Hold inde, Tuncle! skulle vi ikke kunne udgrunde andre Midler for at redde dig, end Deden. O! jeg skal see at hielppe dig i den Stand, at du rig skal kunne bespotte, endog Guderne selv.

Tuncle.

Min Ven —

Syvende Optrin.

De Forrige, Jacob.

Jacob.

Herre! Varicko lader spørge, om hun maae tale med Dem.

Tuncle

(for sig selv).

O Himmel! jeg er forraadt; jeg maae gaae til hende, for ikke at Belvedre skal faae hende at see.

Belve=

Belvedre

(for sig selv).

Jeg falder i Forundring over denne Forvirring.

Zucle

(til Belvedre).

Ben! jeg maae forlade dig paa nogle faa Dieblif.

(Han gaaer bort.)

Ottende Optrin.

Belvedre, Jacob.

Belvedre.

Hvordan — Jacob! skulle din Herre vel være gift?

Jacob.

Hvorledes — kan De spørge mig derom?

Belvedre.

Skient ikke, Jacob! opdag mig denne Hemmelighed.

B 3

Jacob.

Jacob.

Incle skulle endnu ikke have sagt Dem noget om sin Engel, som han saa inderlig elsker.

Belvedre.

Nei! visselig ikke Jacob.

Jacob.

Han skulle endnu ikke have viist Dem sin Elskelige.

Belvedre.

Taler du om hans bestemte Brud, om Elisabeth?

Jacob.

Han har endnu ikke i Deres Nærværelse kysset sin Maricko.

Belvedre.

Hvad — du taler om en Maricko — har han en Gemahl, hvis Navn er Maricko?

Tiende Optrin.

De Forrige, Incle.

Incle.

Ja — Maricko heder denne Kvinde.

Bel-

Belvedre.

Og hvorfor har du fortiet dette Ægte-
skab for mig? Frygtede du at jeg skulle for-
raade dig?

Incle.

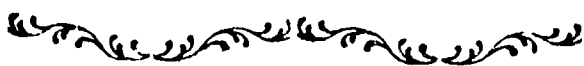
Nei! jeg gjorde det, for ikke at skildre
dig min hele Ulykke. Men — nu da alting
er forraad — saa kom, lad os opsøge et Sted,
hvor jeg uhindret kan fortælle dig min Skiebne.

Ende paa den første Handling.

Anden Handling.

(Theatret forestiller Haven ved Værtshuset.)

Første Optrin.

Varicko allene i Haven.

Fordybet i kummerfulde Betragtninger søger jeg Eensomheden her, som jeg før fandt i Indiens Skove, for, borte fra Værtshusets Uroelighed, at estertænke min Skiebne. — Den, som jeg saa inderlig elsker, kunne lade to Dage gaae forbie, uden at omfavne sin Varicko. — Den, som jeg ærer, kommer endelig med største Koldsindighed til mig. — Dog! dette var endnu taaleligt; men — o! at jeg uden Forfærdelse kunne tænke derpaa — min Person var ham ligegyldig, en koldsindig Hilsen var hans hele Tale til mig, og en urolig skræksom Sindslidelse rev ham efter faa Minuters Forløb fra mig. Han, for hvis Skyld jeg forlod mine grønne Skove, forglemte mine syngende Fugle

og mine rastende Bække. Han, for hvis Skyld jeg foragtede mit Fæderneland. Han, med hvilken jeg overgav mig til de grusomme Vølger. Han, som jeg saa ofte trykte til mit Bryst. Han, som jeg opholdte, og som hvilede i mine Arme. Han, som — O! en skræksom Gysen overfalder mig, jeg kan ikke sige det — Han, o hvilken Forestilling! han kan nu hade mig. Med Beemodighed erindrer jeg de behagelige Timer, vi tilbragte under de skyggesfulde Træer i Elfkøvs Sødhed — lykkelige Nætter, i hvilke vi hvilede i hinandens Arme; ere I da for stedse forsvundne? O, trolose Europæer! troer du da, at vi har mindre Følelse af Bedrøvelse end af Glæde? — Men! skulle jeg ikke domme urigtig om ham? Maaſkee en Ulykke bedrøver ham og gjør ham urolig. — O! kunne jeg redde ham af denne med mit Liv, jeg ville strax opofre det for ham, og stolt af at have hjulpet ham, skulle min Aand, isert de Lykkeligens Herligheder, bryste sig deraf. Ja, et ulykkeligt Tab i Handelen smerter ham maaſkee? Hans bedrøvede Ansigt forraader ham; han

er bestyrdsset, og af Kierlighed til mig vil han ikke lade mig vide noget deraf; o! at han kun ikke erfarer min Mistanke, hans Bebreidelser bleve mig utaalelige. — Flyer falske bedrøvelige Tanker, til hvilke vi saa ofte af en blind Overilelse lader os rive hen, og som gjøre vore beste Venner til Fiender.

(Hun seer sig om, og bliver Een vaer, som gaaer i Haven.)

O! hvor glad er jeg ikke, at jeg i hiin Allee treffer en fornuftig Skabning; thi Eenligheden, som avler Mistanke paa Mistanke hos mig, og frembringer uangenemme Forestillinger i min Siel, bliver mig heel utaalelig. En munter Samtale skal bortjage alle mine Griller; jeg vil give mig i Snak med hende.

(Hun nærmer sig til Clementine.)

Andet Optrin. Maricko, Clementine.

Clementine
(for sig selv).

Skulle jeg da vel her opdage min Søsters Medbeilerinde? Skulle vel Uncle have handlet
saa

saar utroet? Eller har han maaskee allene be-
draget sin Tiener, for ved dette Rygte at kunne
sætte Prøve paa min Søsters Kierlighed? Jeg
maae give mig i Samtale med hende, for at
erfare noget om denne betydelige Sag —

(Hun gaaer hende imøde.)

Varicko

(for sig selv).

Men det lader til, som hun vilde tale
med mig; jeg maae spørge hende. (til Clementine:)
Vil du tale med mig, eller søger du efter
nogen?

Clementine

(Opmerksom i det hun betragter Varicko).

Hvorledes — Du er en Fremnaed; hvad
kan vel være Aarsag til din Ankomst her? —
Din Klædedragt røber dit Fæderneland — dine
Sikke, at du er et Fruentimmer, og dine
Klagemaal, at du, ligesaavel som de europæi-
ske Fruentimmer, er forliebt, og maaskee er
bleven bedragen.

Varis

Varicko

(for sig selv).

O Himmel — hun har hørt min Klage, dersom jeg kun ikke har nævnet Incles Navn — Skulle hun røbe min Mistanke for ham, som maaskee er falsk, saa dør han af Kummer, og jeg er forloren.

Clementine.

Forundre dig ikke over mit nysgierrige Spørgsmaal; det skeer ikkun for at give dig Trost imod de Sukke, som jeg har hørt langt borte, dersom de uskyldig presses af dit Bryst.

Varicko.

Jeg behøver ikke din Trost; dit Tilbud synes vel at være godt, men mig synes det dog at være overilende.

Clementine.

Jeg hørte dig sukke; har du maaskee dette med os europæiske Fruentimmer tilfælles, at du skjuler Smerten over din Elskers Utroskab?

Varicko.

Jeg kiender ingen Utroskab, og Americas Elskere skulle før lade deres Liv for deres Elskede,

skede, end at de skulde blive dem utroe. (for sig selv)
Men Ince er en Europæer, skulde hun ikke
heri have Ret? Dog! Ince er mig jo endnu
troe — O! viig, viig bort mistroiske Tanker!

Clementine.

Hvad skulde da dine Klagemaal betyde?

Mariæo.

Det jeg i denne eensomme Egn talede
om, vare Drømme og Billeder om ulukfsalige
Menneskers Skiebne — den svævede mig mere
livagtig for Dinene, end tilforn, og Medliden-
hed bevægede mig til at klage. Dog! tael nu
ikke mere derom — jeg vil, naar du har sagt
mig dit Navn og dit Vrende, tilstrækkelig be-
svare dit Spørgsmaal.

Clementine.

Jeg heder Clementine, og er — en Benz-
inde af en Kiøbmandsdatter fra London. Vi
ere komne her, for med frydefulde Favnetag
at bede hendes Kiereste velkommen, som skal
(isald han ikke allerede er her) komme fra
America.

Mariæ-

Varicko

(for sig selv).

O Mistanke! naar vil du forunde mig
 Noe! Maa og skal jeg da troe, at denne Kjøb-
 mand er Tinele, at Kjøbmandsdatteren er hans
 Brud, at jeg her skal forstedes og han aldrig
 mere elske mig? Nei, jeg kiender hans Hierte
 alt for godt. O! at hun ikke har merket min
 Uroelighed!

(til Clementine:)

Det er just ogsaa en Kjøbmand, som jeg er
 kommen herhid med.

Clementine

(for sig selv).

O! skulle dog Tjenerens Foregivende være
 sand? Skulle jeg vel her i hende opdage min
 Søsters Medbeilerinde? Nei umueligt — men
 jeg maae see at erfare mere af hende.

(til Varicko:)

Svorledes kunne du da beslutte at forlade dit
 Fædreland?

Varicko.

Kom lad os sætte os paa denne Græs-
 bænk, her vil jeg skildre dig mit Levnetsløb —

Hvil-

Hvilket, omendskjønt jeg kun er ung, dog, dersom du er medlidende, vil afpresse dig Taares; hvis Udfald derimod, om du kan føle for andre, skal opvække stor Glæde hos dig.

Clementine.

Mit Hierte er dannet til at tage imod alle Indtryk, og jeg lover den største Opmerksomhed.

(De sætte sig begge.)

Naricko.

Jeg er det eneste Barn, hvormed Guderne begavede mine Forældre, og heder Naricko. Døden skilte mig ved min Moder, da jeg endnu ikke kunne tænke. Min ærlige Fader og jeg opholdte vores Liv, med hvad den blomstrende Natur skienkede os. Ofte samlede vi Urter paa Marken; men en Dag, da vi tidlig om Morgenens søgte om Føde i den beduggede Lund, overfaldt der os pludseligen et Uhyr i menneskelig Skabning, og rev min arbejdende Fader fra mig. — Forfækket ilede jeg efter dem, men Skrækken standsede mine skielvende Trin. — Umennesket slæbde ham i sit Skib —
jeg

jeg raabte om Hævn efter Røverne med jammerfulde Skrig. Mine grædende Afskedsfulde efter min graahærdede Fader, skyllede bort med de skummende Bølger. — Jeg tilbragte hele Dage ved Strandbredden; jeg troede endnu at faae et eneste Ord at høre af min Faders Mund, men Havets hule Susen syntes kun at forkynde mig hans Kummer og Jammer-
 skrig. — Nu blev jeg mere efterladt i at søge Urter. Da den faderlige Haand ikke mere understøttede mig, blev det letteste Arbeide besværligt. Tre Aar, o! de vare en Evighed for mig, ere forløbne, uden at see den igien, som gav mig Livet —

Clementine.

Maaskee vil du nu søge ham op?

Haricko.

O! hvor vilde jeg nu finde ham; maaskee har en skræksom Belge begravet ham i Havets Afgrund? Maaskee har det haardeste Slaverie giort Ende paa hans Dage? — O! hvor vil han ikke have anbefalet mig Guderne førend han døde! — Den velsignede Fader!

O, at

O! at jeg havde været tilstede og hørt af hans Mund den Betsignelse, som han for mig anraabte Guderne om! —

(Hun græder.)

Clementine.

Jeg beklager sandelig din Skiebne — dog er jeg meget utaalmodig, for at erfare den sande Hensigt, hvorfor du opholder dig her.

Maricko.

Siden jeg tabte min Fader, forlod mig aldrig Bedrøvelsen. Sukkende søgte jeg langsom ved Strandbredden Muskeler, og mat af Klage lagde jeg mig ofte om Middagen mod Søen i Skyggen af et Træ for at estertænke min Skiebne. — En Dag traf det sig, at jeg langt borte blev et Skib vaer, som gik til Grunde, og hvoraf kun to Mennesker bleve reddede, der kom hen imod mig. Angest og Rædsel for, at et røvende Uhyre skulle slæbe mig bort ligesom min Fader, kom mig til at flye og skiule mig bag en Busk. Neppe havde de været faa Minuter i denne eensomme Egn, før end den Gene lod til at være frygtsommere

end jeg. Mat lagde han sig ned ved Rødderne af et Træ, og maaskee træt af Skræk sov han. Modigere end ellers sprang jeg udaf Busken med en Følelse, som kun Guderne kan udtale. Jeg fløi hen til ham, af Larmen vaagnede han op. Han ville undfly mig, men min Skønhed forfulgte ham. Indtagen standsede han. Med venlige Miner gav jeg ham mine Følelser tilkiende, og af samme bevæget kastede han kjerlige Diekast til mig. Jeg bød ham derpaa ind i min Hytte at spise; alting syntes at være oplivet ved denne fremmede Giest. — Blomsterne dustede listigere — Bækkene susede sagtere — og jeg søgte kun at behage ham. Hver Dag skaffede os nye Fornøielser. Morgenrøden spillede ikke saasnart frem, førend vi søgte at forsøge vores Bekjendtskab, og ved Aftenstiernens Dpgang antændtes ogsaa nye Kjerligheds Ild. — Endelig da jeg fuldkommen havde lært hans Sprog, overlod jeg mig ham ganske. (Clementine bliver meer opmerksom.) De henrykkende Løfter, som han gjorde mig om de Herligheder, jeg ved hans Side i London skulle nyde, gjorde mig

Gen-

Gensomheden keedsommelig; hvert Dieblif sprang jeg til Stranden, for at kunne blive et Skib vaer, der kunne bringe os derhen; endelig fik jeg et i Synne, og med Haand i Haand besteege vi samme. Guderne forundte os de lykkeligste Vinde, og fornøiede landede vi her for to Dage siden i Barbados, som just var det samme Sted, hvorhen min Elsker havde bestemt den Rigdom, som han attraaede i America.

Clementine

(for sig selv).

Åh Himmel! jeg skielver — skulle vel Uncle have bragt hende med under Ægteskabs Lovte?

(Til Maricko:)

Veed I ikke eders Elskeliges Navn?

Maricko.

Jo — hans Navn var det første, som jeg lærte af hans Sprog; han heder Uncle; han er Kiebsmand i London, og vi skynder os herfra, for der at leve fornøiede. O! at min Fader endnu levede og vidste min Ænke, grædende ville han velsigne os.

Clementine

(Som er ganske forvirret, siger for sig selv:)

O, uheldige Søster! jeg græder over dig — jeg skal opdage dig noget, som vil være dig utroligt og forskrækkeligt. — Hvad skal jeg gøre? — O! at jeg aldrig havde erfaret denne Nyhed — Dog! jeg maa gaae, førend hun merker min Uroelighed. —

(Til Maricko:)

Jeg maa nu forlade eder, Maricko, jeg maa gaae til min Veninde, som I maaskee — endnu i Dag vil lære at kiende.

(Hun gaaer bort.)

Maricko

(allene).

Jeg kan ikke begribe, hvor den Bedrøvelse kommer fra, som i Dag hersker overalt — Skulle vel Ince være mig utro — skulle Clementine vel vide noget af hans Troløshed, og derom beklage mig? Jeg saa hendes Forvirrelse — jeg vil søge hende op igien, for at saae nætere Kundskab om hendes Uroelighed.

(Hun gaaer.)

Ærdie

Tredie Optrin.

Uncle, Belvedre.

Uncle.

Ja, Belvedre! jeg forlader mig paa dit Raad — Skaf mig Rigdom, eller dræb mig — Hvordan skal jeg nu vel mage det saaledes, at Elisabeth og Varicko ikke erfarer noget om hverandre? Hielp mig ud af denne Forvirring.

Belvedre.

Giv dig tilfreds — jeg kunne vel opdage dig et Raad, som vist kunne fuldføres, og tiene til dit Beste; men jeg frygter, du ikke kan antage det —

Uncle.

O! naar det kan bringe mig i en anden Forfatning, og betage Elisabeth al Mistanke, saa opofrer jeg alt hvad mueligt er; sig kun Belvedre!

Belvedre.

Jeg frygter, at den Kierlighed, som du bærer for Varicko, strider derimod.

C 3

Uncle.

Tuncle.

Nei — kunne hendes Ulykke sætte mig i bedre Stand, jeg ved Elisabeth blive riiig — saa hader jeg hende allerede, den Bilde —

Besvedre.

Du saa er jeg fornøiet — hør mit Raad, Tuncle! og beundre derved din Vens Storhed, der redder dig ud af en Ulykke, og forskaffer dig ved din Brud stor Rigdom.

Tuncle.

O! hvor føler jeg nu vores Venskabs Baand — aabenbar mig strax dette Raad — jeg er ganske utaalmodig.

Besvedre

Du erindrer dig vel, at jeg for tre Aar siden bragte nogle Americanere herhid, som jeg for store Penge solgte til en Slavehandler — Kunne du vel beslutte, dersom ikke sei Kierlighed forbyder dig det, ogsaa at sælge Maricko? thi saa fik du Penge imellem Hænder, og saa havde du ikke heller nødig at frygte for, at Elisabeth holdt dig for troeløs, hvil-

ken

ken du dog for hendes store Formue Skyld
ugierne mister.

Uncle

O! ypperlige Raad — fra dette Dø-
blik af skal ingen Kierlighed mere findes hos
mig for Narciso — jeg vredes endog over
mig selv, at jeg ikke bragte flere saadanne
Wilde med — Kom lad os hastig gaae til
Slavehandleren — og ved dette Kreatur gjøre
os lykkelige.

(De gaae bort.)

Fjerde Optrin. Elisabeth, Clementine.

Elisabeth.

Her — har du da opdaget min Medbeiler-
inde — Her er det vel Clementine, at du
hørte denne forfækkelige Nyhed —

Clementine.

Ja her — ullykkelige Søster — her for-
færdedes jeg.

Elisabeth.

O! hvorfor er jeg dog kommet her til dette forbandede Sted? O, affkyelige Ince! — Hvad skal jeg gjøre? skal jeg forbande Ince — Skal jeg aabenbare Stejley hans Banzere — skal jeg beskjemmet reise tilbage — skal jeg ile hjem, for der at lade Dyrigheden vide Inces skammelige Gierning? Skal jeg ogsaa hade Stejley hans Broder — Hvad skal jeg —

Femte Optrin. De forrige, Stejley.

Stejley

(Som hører hun nævner ham, falder for hende paa Knæ).

Nei! gjør det ikke, deiligste Elisabeth! Knæende beder jeg for mig, ikke for min Broder; han fortjener Deres Forbandelse; men — skulle De ogsaa lade samme træffe mig? Nei! De tænker for ædelt til at kunne hade mig.

Elisa-

Elisabeth.

Staae op, Stejley! tilgiv mig et Udtryk,
som avledes af Forvildelse — men sig mig
— hvem har opdaget Dem den æreløse Ines
les Utroeskab?

Stejley.

Himlen give, at den var bleven dulgt
for os alle — Hans Tiener har aabenbart
mig det, og jeg skielvede allerede at De havde
erfaret samme. Skamfuld stod jeg for dette
Menneske, og Beskiemmelse forbyder mig og
at træde Dem under Dine med min sædvanlige
Frimodighed.

Elisabeth.

Ja — Clementine taledes selv med min
Medbeilerinde, og endnu fuld af Skræk og
Forsærdelse fortalte hun mig denne afskyelige
Scene.

Stejley.

Elskeligste Elisabeth! jeg beklager Dem.
Dette har været Aarsagen, at han saa listig
søgte at skjule sig for os — jeg vil hastig søge
ham op — Han skal finde i mig en straffende

Broder — O! kunne jeg kun taale at see ham — Natur og Lov strider med mig; dog skal jeg (ifald det er mueligt) i det mindste bringe ham til Fortrydelse.

Elisabeth.

O! at han kunne bringes dertil, den Elendige — jeg føler uagtet al Foragtelse, dog endnu den almindelige Menneskekierlighed for ham.

Stejley.

Jeg vil da gaae, og tillad Deres Søster at følge mig, maaskee kunne hendes Rejselse foraarsage meer Indtryk hos ham end min.

(Stejley og Clementine gaaer bort.)

Elisabeth

(allene).

O alt for sande Anelser! alt for visse Bekymringer, som for lang Tid siden bespændte mit Hierte! Fortiente du vel Inde, at jeg saa ofte i din Fraværelse sukede for dit Belgaaende? Bliver ikke ofte vor redelige Omhyggelighed for andres Vel belønnet med skammeligt Utroeskab? O, Inde! det skal komme dig

dig dyrt at staae, at have bedraget mig — ja,
Troeløse! jeg vil selv ile hen for at straffe
dig —

(Hun gaaer.)

Siette Optrin.

Uncle, Belvedre, Jacob.

Uncle

(til Jacob).

Kommer Slavehandleren herhid?

Jacob.

Ja — og da jeg talede om Belvedre,
lod han at være vel fornøiet.

Belvedre

(til Uncle).

Dette bør bestyrke dit Haab om at sælge
din Slavinde dyrere.

Jacob.

Her kommer han —

Uncle.

Godt Jacob — gaae til Side.

(Han gaaer bort.)

Syvende Optrin.
Incle, Belvedre, Slavehandleren.

Slavehandleren.

Er her noget at fortiene for mig, min Herre?

Belvedre

(til Incle).

Lad mig handle med ham, da han allerede kiender mig.

Incle.

Godt; jeg overlader dig alting.

Belvedre

(til Slavehandleren).

Har I ingen Slaver som i gierne ville sælge eller bytte bort?

Slavehandleren.

Nei! naar I ingen har for mig, saa er her intet at gjøre; jeg har denne gang høilig Slaver nødvendig —

Belvedre

(til Incle).

Utter Forhaabning til at sælge Maricko Dyrere.

(til

(til Slavehandleren)

Vil J købe en Americanerinde?

Slavehandleren.

Na ja! og jeg betaler hende dertil godt —
jeg giver 40 Pund Sterling for hende.

Besvedre.

Nei, for 50 skal J have hende, hun er
sterk, og kan arbeide godt.

Uncle

Ja, og desuden døer dette vilde Creatur
ikke af Hug.

Slavehandleren.

Na, saa bliver det derved; men hvor —

Ottende Optrin.

De Forrige, Maricko.

Maricko

(Angestfuld og forskrækket).

O, allerkjæreste Uncle! kom lad os ile fra
dette ullykkelige Barbados!

Besve-

Belvedre.

Hvad feiler Eder, hvad vil I sige dermed?

Varicko.

Lad mig tale med Inle.

Inle.

Nu saa tael hurtigt; jeg har Forretninger.

(for sig selv.)

Mon hun allerede skulle have erfaret noget —

Varicko.

Ganske bedrovet lagde jeg mig allene i Haven i det Grønne — jeg begyndte at slumre, da en forskrækkelig Drem foruroeligede mig. O, Inle! hør samme og forfærdes med mig — jeg drømte: at da vi nyeligen vare her ankomne, saa traadte et trodsigt Menneske ind i vort Kammer, rev dig ud af mine Arme, lagde dig Kieder paa, og slæbde dig bort til det haardeste Slaverie — jeg rasede, skreg om Hielp, søgte at redde dig ved mine Skriig, og endnu bedroveligere vaagnede jeg mat af Skræk op igien. Undsne, Inle! jeg frygter for din Frihed. O! skulle du berøves mig? For ville jeg fremrække mine Hænder til de
Kieder,

Kieder der skulle slutte dig, før skulle man
legge de tungeste Byrder paa mig, ja før
ville jeg gaae i det grusomste Fængsel for dig.

Incle.

Nu saa gaae da; denne Mand skal
bringe dig derhen.

(til Belvedere).

Lykken er os gunstig; jeg havde ingen bedre
Veilighed kunnet optænke, for at forstøde hende
til Slavinde, end denne.

Maricko

(roelig).

Ja, Incle! naar denne Mand er den
Tyran, som i Søve rev dig fra mig, naar
han vil føre dig til Slaveriet, saa slut mig
kun —

Incle

(til Slavehandleren).

Slut hende — hun begierer det; og send
mig 50 Pund Sterling for hendes Krop —

Maricko.

Retfærdige Guder! — Hvad taler du —
For din Befrielse havde jeg vovet at lide alt;
men

men — for at stille din Gierrighed, skulle jeg tiene dig til det elendigste Redskab — nei Tuncle — Dette kan ikke være dit Alvor.

Tuncle.

Ingen Snak mere; du har forlangt det.

Varicko.

O Himmel — Tuncle — Den der beva-
rede dig for Dyr og Uveir, den vil du nu be-
røve Friheden? Den som klædte dig, vil du
blotte? Den der gav dig Mad og Drikke,
skal for din Skyld lide Hunger og Tørst?
Den som hvilede i dine Arme, skal nu tilbringe
sine Nætter paa haarde Halmstubbe? O Tuncle!

(Hun vil omarme ham, han stoder hende til-
bage, hun falder for ham paa Knæ.)

Nei, Tuncle! saa grusom kan du ikke være, jeg
Uskyldige — hør mig! Lad mine Sukke
røre dig — hav Medlidenhed med min Ung-
dom! Betragt min Uskyldighed — Lad mine
Taarer bevæge dig — Taarer som faldede for
din Befrielse — See til mig — Tuncle —
din Varicko — Ach —

Tuncle

Incle

(til Slavehandleren).

Tag hende bort; jeg kan ikke længere taale hendes Hulen.

Varicko.

O, saa giv dog i det mindste Ngt paa dit eget Blods Køst! Ja, Incle! dersom dette, som jeg bærer under mit skjælvende Bryst, kunne klage — saa skulle det bede for mig — jeg som er frugtsommelig — Din egen Frugt kan du overgive til Slaveriet?

Incle.

Godt, at du endnu tilstod det — jeg føler Lykkens Størrelse -- jeg faaer altsaa endnu for hendes Tilstaaelse af eder 10 Pund Sterling — tag hende bort — Hun heder Varicko.

(Belvedre og Incle gaaer ud.)

Niende Optrin. Slavehandleren, Maricko.

Maricko.

D! skal da denne forfærdelige Drem fuldbyrdes paa mig! Skal du Umenneske pine mig —

Slavehandleren.

Hold inde Bestie! ellers skal du strax smage mine Prygl, snart skal dine bløde Hænder ved Steensløben blive oprevne, om et Dieblif skal jeg sætte dig til Arbeide —

(Han gaaer.)

Maricko

(allene).

D Ince! du Barbar — **D**! affkyelige Original af en forbandet Gierrighed. **D**! haardhiertede Uhyre! hvor antænder du ikke i mig den grueligste Hævngierrigheds Ild! jeg vil ikke holde op at raabe til Guderne om Hævn — hver Marter, som jeg maae udstaae, skal komme med dobbelt Bægt tilbage paa dig — Det er dig ikke nok, at du ved en langsom Dval myrder mig; men du bliver og en affkyelig

skæelig Barnemorder — O Gud! min Aand, naar den forlader denne usle Hytte, vil følge dig — intet Minut vil gaae forbi, hvor ikke Varricks kummerfulde Elendighed vil ængstelig pine din Siel — ingen Nat vil du hvile — dit uskyldige Barns Aand vil nage din Samvittighed — O Ketsfærdighed! forskaf mig Roe og Fyldestgiørelse — hvor finder jeg Ord, naar dette Barn fødes, som ere stærke nok til at indpode i Barnet den affkæligste Foragt imod sin dievelske Fader! Synild og Torden vil senderknuse dig, du Udyr! Skræk over Skræk vil overfalde dig — mine Suk og ynkelige Raab vil blive dig til tusende Piinsler — omkommer jeg, saa døer jeg uskyldig — men du vil derimod langsom fortæres under de utaaaleligste Samvittigheds Nag.

Slavehandleren

(i det han træder frem).

Hør du ikke jeg raaber? skal jeg hente dig med min Pidsk?

Varicko

(for sig selv).

O! jeg føler min Skiebne alt for haard.

(til Slavehandleren:)

Nei — jeg følger eder gierne — jeg beder
eder kun at skaane mit ulykkelige Foster, naar
I ikke vil skaane mig.

Slavehandleren

(i det han støder hende foran).

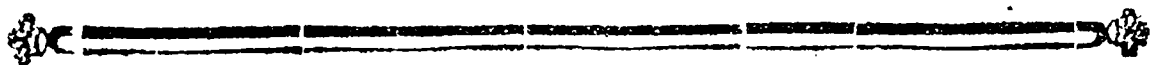
Det skal ikke skee for din, men for min
egen Fordeels Skyld.

(De gaae.)

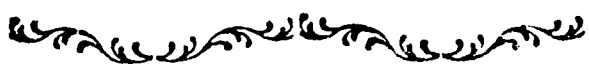
Ende paa den anden Handling.

Tredie

Tredie Handling.

(Skuepladsen forestiller et Sted, hvor Slaverne arbeide.)

Første Optrin.

En Slave arbejdende, Maricko
i Slaveklæder.

Slaven.

D! forfærdelige Egennytte, du som forleder
Menneskene til saa affænelige Giernin-
ger — hvor haardt maae jeg arbeide her, for
at forsøge andre Menneskers Pragt — Jeg
synker næsten ned under disse Meisommelighe-
ders Byrder, dog skal ingen kunne betage mig
Erøsten af en nær tilstundende Død, den jeg
hver Time med uforsærdet Mod venter efter,
men maaskee, paa det jeg skal lide desto læn-
gere, tøver uophørlig. — Jeg beklager hiin
Piges Ungdom, som endnu ikke længe har følt
dette slaviske Nag; men som formedelst hendes

unge Aar, naar hun ikke af Kummer og Elendighed ødelegges, vil desto verre alt for længe komme til at føle det — Hun sukker, og jeg sukker af Medlidenhed med hende.

Maricko.

Jeg takker eder, ærlige Gamle, for denne Trøst — Det lindrer visselig min Smerte, naar jeg seer, at der endnu findes Hierter, som have Følelse; jeg har endnu ikke været længe under dette slaviske Nag, men føler vel, at kun saa Dieblikke ere nok, for at sukke der under.

Slaven.

Ja — men vær Slave i tyve Aar, eller kun i tre, som jeg, udgynd saa hele Strømme af Taarer; jeg haaber snart ved mine Dages Forkortning at blive befriet dersfra, men I kan endnu længe opofre eders Aar ved det haardeste Arbeide for Menneskenes forbandede Egen nytte.

Maricko.

O nei! min Kummer vil snart forkorte mine Dage.

Slaven

Slaven

(for sig selv).

O! at det dog ikke saaledes er gaaet min Datter! jeg tænker med Taarer paa hende, naar jeg seer en Person af hendes Aien. — Dog — Bedrøvelse maae have giort Ende paa hendes Liv — Skrig efter hendes kjerlige Fader har vist ødelagt hende — O! at hun her kunne betage mig Byrden, og dele Arbeidet med mig, hvor Indig, hvor villig ville hun giøre det, den redelige Datter!

Maricko

(som i det samme seer til ham, siger forvirret for sig selv:)

Han taler om sin Datter, og det synes næsten som det er min Faders Stemme — maaskee Kummer og Elendighed har forandret hans Ansigtets Træk, maaskee hans af Graad og Taarer fordærvede Dine formaae ikke at kiende mit i Sorgen forandrede Ansigt. (Lidt høiere:)

Dog nei! min Elendighed og Smerte kan aldrig blive saa stor. (Hun vender sig derpaa til Slaven)

Himmel! hvad seer jeg hænge om hans Hals?

(Til Slaven:)

Hvad bær I paa eders Bryst?

Slaven

Slaven

(bedrovet).

Åh! det er et i Bark indskaaet Billede,
som min Datter i hendes spæde Ungdom hængte
mig om Halsen, og hvilket jeg endnu vil tage
med mig i Graven.

Naricko

(i det hun griber efter det, og seer det).

O Guder!

(Derpaa falder hun i Afsnagt; Slaven, som er
forundret, søger at bringe hende til rette.
Efter liden Tavshød siger hun:)

Ulykkelige Fader —

Slaven

(forvirret).

Min Datter —

Naricko.

Ja — jeg er hende den ulykkelige, som
Ulykken endnu ikke har ladet omkomme, for at
dele med Eder Slaveriets Elendighed, jeg er
Eders Naricko — min Fader! O strænge
Skiebne! O Barbarie! O umenneskelige Eu-
ropæer!

(Hun græder.)

Slav-

Slaven

(Som imidlertid kiender hende, kan ikke tale for
Beklemmelse, endelig siger han:)

O, Varicko! er det dig selv, som jeg her
seer — min Datter! O Himmel! O Skiebne!

(Han græder tillige.)

Andet Optrin.

De Forrige, Stejley, Clementine.

Stejley.

Hvad for Jammerstrig hører man her paa
dette Sted — monne Slaveriets Byrde bliver
disse for svær?

Clementine.

Himmel — Hvem seer jeg i Slaveklæder —

Varicko.

O, Clementine! som jeg endnu i Dag i min
Frihed lærte at kiende, hvor har jeg paa nær-
værende Tid din Trøst nødvendig — jeg drog Suk
paa Suk over Incles Utroskab, som jeg da
kun mistænkte, men som jeg nu føler paa det
grusomste — seer her den ulykkelige Fader,
hvis Død jeg allerede i Dag begræd — ud-
gyd nu de Taarer, som Du sidst af Medlidenhed
fældede over ham —

D 5

Cle=

Clementine

(forundret).

Aldrig har dog Ince ført eder i denne
Ulykke?

Varicko.

Jo — Ince er denne Barbar.

Stejley

(forfækket).

Det er dog vel aldrig Varicko?

Varicko.

Jo — og det eneste Barn af denne van-
smægtede Fader — den umenneskelig Europæer
har bragt mig her —

Slaven.

Og mig har en ved Navn Belvedre
paalagt dette grusomme Nag —

Clementine

(til Varicko:)

Sandelig! din Skiebne maae røre enhver,
og du bringer mit Hierte til den inderligste
Medlidenhed — jeg føler hvilken Qual det maae
være for en redelig Datter, at finde sin Fader
i den elendigste Tilstand — O, Ince! dette
vil blive dig til en evig Pine.

Stej-

Steiley

(for sig selv).

Nu er da min Broders Ondskabsmaal opfyldt, og Belvedre, denne lastefulde Ben har udøvet samme Misgierning; det er Frugterne af et Bendskab, som stiftes af Egennytte og Letsindighed.

(Til Maricko:)

Har han da taget eder med sig fra eders Fæderneland som Slavinde?

Maricko.

O! saa var min Ulykke endnu taalelig, nei — som hans Kone kom jeg herhid — jeg skielver! som hans Fortrolige solgte han mig.

Stejley

(for sig selv).

O! jeg grues ved min Broders nedrige og affhyelige Misgierning — jeg skammer mig ved at give mig tilkiende for Dem, at være hans Broder —

Tredie Optrin.

De Forrige, Elisabeth.

Elisabeth

(til Steiley).

O, Steiley! det er desto værre alt for sandt om Deres affhyelige Broder; og endnu mere,
Gier-

Gierrighed og Stinhellighed har bevæget ham at sælge Maricko; hans egen Tiener, som forfærdedes selv over dette Umenneske, har fortalt mig det med For skrækelse —

Stejley.

Her er hun, den Ulyksalige —

Maricko.

Og her min ulykkelige Fader! O, har I Europæer mindste Følelse af Medlidenhed, saa søg at redde os.

Clementine.

Giv dig tilfreds, Maricko! Forsnyet vaager endnu over eder, og Stejley, som Ince ikke er værdig at kalde Broder, vil vist søge at ende eders Lidelser.

Stejley

(til Maricko og Slaven).

Ja jeg vil befrie eder begge, fra nu af skal I ikke længere kaldes Fanger — i Frihed skal I omfavne hinanden — jeg vil vise eder, hvor forskellige og ulige ofte Brøders Hjertes ere.

Slaven.

O gunstige Forløser —

Mari-

Maricko.

O himmelfendte Befrier! Tak og Erbedighed for dit gode Hierte befaler mig at tie.

Stejley

(i det han giver Maricko Penge).

Her tag disse Penge, gaae til Slavehandleren, og kom til os igien, naar I har kjøbt eder fri.

Elisabeth

(til Stejley).

O! at den ubarmhiertige Tjale kun besad en ringe Grad af den Menneſkekierlighed, der i Overflødighed viser sig hos Dennem

(Maricko og Slaven falder for ham paa Snæe.)

Maricko.

O barmhiertige Stejley! din Troſskab imod os ſkal Himlen belønne.

Slaven.

Ja Du ſkal ſtedſe og altid med rige Velſigneller overgynedes.

Stej-

Stejley.

Staae op, mine Børn! og gaae; vi vil imidlertid vente eder i Værtshuset, hvor Tuncle boer.

(De gaae.)

Fjerde Optrin.

(Skuepladsen forestiller Værtshuset.)

Tuncle, Elisabeth, Stejley, Clementine.

Tuncle allene,

(uden at blive de andre vaer, som komme ind under Monologen).

Alt længe siden søger jeg Elisabeth, og kan ikke finde hende — Skulle hun vel være reist bort igien, uden at see mig? O, at jeg nu strax kunne blive hende vaer, og omfavne hende.

Elisabeth

(til Tuncle).

Dog ikke mig, troeløse —

Tuncle

(for sig selv).

O, skulle jeg være forraad? Dog maaskee kan jeg endnu redde mig ud derfra — at
være

være fiæf og uforsærdet, fkiller fig nu bedft for mig.

(til Elisabeth:)

Ja dig, allerkjærefte Elisabeth! dig, paa hvilken jeg i min Fraværelfe faa ofte tænkte — Dig, fom jeg ogsaa langt borte elskede, endnu elsker, og jo længere jo mere agter høit! Min lange Fraværelfe har maaskee gjort dig mistænkelig, at jeg var dig utro; kun en falff Mistanke er Åarsag til din Fortrydelse, og desto lettere bliver den for mig at bære —

Elisabeth.

Nei — Nedrige! din affkyelige Handling er det, og endnu kan du ikke rødme ved din Skam.

Uncle.

Og du, elskeligfte Broder! staaer ogsaa ganske forvirret — Du iler ikke fom sædvanligen min Omarming imøde, du retsfærdiggjør mig ikke for Elisabeth.

Stejley.

Bring mig ikke til at tale; det er dig bedre at jeg tier. Thi naar Brede og Fortrydelse

trydelse ophidser mig til at tale, saa skal du mere føle det, end naar jeg ved din Hiemkomst, ved din ulykkelige Hiemkomst synes at være ligegyldig.

Incle.

Jeg forstaaer ikke din Tale, min Broder!

Stejlen.

Du, min Broder — et Umenneſke — en Barbar — et umærende Dyr.

Incle.

Vil I legge mig det til Last, at Skieb-
nen ikke ville ſikke mig eder rig tilbage igien?

Stejlen.

Nei — Nedrige! men dette, at du ſtil-
lede din Gierrighed, ſom Skiebnen vel kiender,
ved Indiens Indvaanere, da du ved Americas
Guld ikke kunne mætte den.

Femte Optrin.

Belvedre, de Forrige:

Belvedre

(forvirret til Incle, uden at ſee til de andre).

Alting er forraad — Vi ere forlorne —

Elisa.

Elisabeth

(til Belvedre).

Ja Forsører! alt længe siden ere eders
skammelige Gierninger os bekiendte, og denne
Graahærdede, som der kommer (hun peger til
Slaven, som kommer ind) skal ogsaa forøge din
Skam.

Zucle

(forvirret).

Belvedre —

Siette Optrin.

Slavehandleren (førende Naricko og hendes
Fader ved Haanden), de Forrige.

Slavehandleren

(til Stejley).

Her ere de Frigivne —

Zucle

(til Slavehandleren).

Hyad — har du forraadt mig? O Tyran!
Har Naricko med hendes Klager overvundet
dig —

Ⓔ

Stej-

Stejley

(til Incle).

Nei — hun selv, som du saa grusomt medhandlede, har allene forraadt dig — Hun har fundet hendes Fader, som Belvedre, din onde Ven, har solgt, og jeg har løst dem begge.

(Incle og Belvedre staae bestyrtsede og skamsfulde.)

Varicko

[bedrøvet].

Ach, Stejley! tilgiv Deres Broder —

Stejley

(forundret).

Varicko — endnu at kunne tænke paa denne fordømte Skabning — O, Incle — Incle — Nei — jeg kan aldrig mere taale at see disse Barbarer. [Han vender sig til Elisabeth og Clementine] Kom ædelmodige Elisabeth — Kom Clementine! lad os flye fra dette Sted, hvor Umennesker leve, og ile det velsignede London imøde. [til Slaven og Varicko:] Og du gamle Mand! tag disse Penge, lad dem tiene eder til Underholdning i eders Glendighed, og følg med os i Morgen i det til London seilfærdige Skib; seil fornøiet derhen, og for=

forvandle eders Slavestand i roelige og muntre
Dage —

[Maricko staaer imidlertid ganske nedslaaet.
Det tordner og lynner.]

Slaven

[Vegrer sig ved at imodtage Pengene, men
tvinges dertil af Stejlen].

Mine Taarer flyde for 'dit Vel; mine
zittrende Haender skal stedse udstrakte til Gu-
derne velsigne dig; men derimod anraabe dem
om Forbandelse og Ulykke over Belvedre.

Maricko

(paa Knæ).

Ja Belsignelser skal stedse falde som en
vederqvægende Dug paa din Tisse — Det er
alt — hvad Tak og Følelse tillader mig nu
at sige — men Ince —

Stejlen

[i det han reiser hende].

O! Skam dig Ince. Du kan aldrig
begaae skiændigere Gierning. De vrede Gu-
der vil straffe eders Mishandlinger.

[Han vender sig til Elisabeth og Clementine og gaaer.]

Elisabeth

[i det hun følger efter].

Ja, de nedstyrtende Straal'er skal være
til Skræk for eders uroelige Siel — Torden
og Lynild skal hevne Varicko og mig.

Varicko

(forvirret).

O nei, ædelmodige Elisabeth!

(De andre gaae, undtagen Varicko, som holder
sin Fader tilbage.)

Syvende Optrin.

Varicko, Slaven, Tuncle, Belvedre.

(Tuncle og Belvedre ganske rasende.)

Varicko.

Min Fader!

Slaven.

Kom mit Barn!

Varicko.

Nei, min Fader! Tuncle er fortviolet —
Han fortryder — O, mon jeg ikke kan bringe
ham til rette igien?

Slaven.

Slaven.

Den Nedrige!

(Incle seer i det samme til Maricko.)

Maricko.

Ach, min Fader! Han er forført. Hans eget Blod taler for ham i mit Liv.

Belvedre.

Kom, Incle! lad os trodse al Hevn — lad os ile — lad os sætte efter disse Grusomme, berøve dem Livet, og dele imellem os de dem medgivne Penge.

(Maricko staaer imidlertid bærngstet; hendes Fader vil trække hende bort, han kan ikke.)

Incle.

Ja — jeg frygter ikke den vrede Him-
mels sorte Skyer — kom — kom — Bel-
vedre! førend Iyffkelige Binde river dem bort
fra vore Dine.

Maricko

(forfrækket).

Retfærdige Guder! din Maricko — Gru-
somme — (Hun gaaer et Trin frem) Dit Barn —
hvad skal jeg — min Fader!

(Incle og Belvedre vil i deres Raserie efter
dem; det tordner stærkere.)

Bel-

Belvedre.

O! jeg foragter al brølende Torden; thi
 senderknuser en Tordenstraale mig, saa —

(Han bliver i det samme slaget af Lynild.)

Incle

(som seer ham ligge død).

Belvedre! du min Ven — du død —

O! da lever jeg ikke længere paa denne affæ-
 lige Kreds, hvor Lykke og Ulykke raser (Maricko,
 som hører dette, vil med Magt rive sig løs fra sin Fader)
 nei der — hvor ingen Lov kan martre os,
 hvor ingen elendig Broder forbander, hvor in-
 gen Maricko piner.

(Han kaster et Nie til Maricko, derpaa tager
 han sin Dolk op.)

Maricko.

Min Fader — han døer —

(Imidlertid slider hun sig løs, og løber til
 Incle i en fortvivlende Stilling.)

Ha Incle —

Incle

(i det Maricko falder ham om Halsen, men
 forgieves griber efter Dolken).

Kan ikke Himlen ved Lynild ende mit Liv,
 saa kan min Dolk.

(Han stikker sig og døer.)

